

Arrest

nr. 199 078 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp is geworden van 28 augustus 2017 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 januari 2013 diende verzoekster samen met haar moeder, neef en diens gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 26 februari 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ontvankelijk.

Op 23 juni 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen gegrond. Verzoekster kreeg samen met haar moeder en haar neef en diens gezin een tijdelijk verblijfsrecht van 12 maanden.

Op 6 augustus 2015 verlengde de gemachtigde van de staatssecretaris de duur van het verblijf van verzoekster, haar moeder en haar neef en diens gezin met twee jaar.

Op 16 december 2015 overleed de moeder van verzoekster.

Op 19 mei 2017 verzocht verzoekster, de gemachtigde van de staatssecretaris haar verblijf te verlengen. Ook de heer T.E., verzoeksters neef, en zijn echtgenote T.S. verzochten om een verblijfsverlenging.

Op 8 juni 2017 verklaarde de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 maart 2017 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Die was evenwel niet ingediend door verzoekster, hoewel ze toch vermeld stond op de beslissing. De aanvraag werd door andere familieleden ingediend.

Op 3 juli 2017 trok de gemachtigde de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 juni 2017 in.

Op 28 augustus 2017 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verlenging van 19 mei 2017 zonder voorwerp. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

*“T. S. (R.R.: [...]) (OV: [...])
Geboren te K., M. op [...]1967
Nationaliteit: Kosovo Adres: [...] 2880 Bornem*

Naar aanleiding van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 19.05.2017, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden. Reden: • Betrokkene werd een voorlopig verblijf toegekend op basis van de medische elementen die werden ingeroepen voor Mevrouw T. R.. Op [...]2015 is Mevrouw T. R. echter overleden.”

Diezelfde dag nam de gemachtigde bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

*“De mevrouw
Naam+voornaam : T., S.
Geboortedatum: [...]1967
Geboorteplaats: M.
Nationaliteit: Kosovo*

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 19.05.2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de macht tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 28.08.2017.”

2. Ontvankelijkheid wat betreft de eerste bestreden beslissing

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat Mw. T.R., in wiens hoofde medische aandoeningen werden aangehaald in het kader van de aanvraag van 31 januari 2013, inmiddels overleed op 16 december 2015. Er blijkt derhalve in hoofde van verzoekster, als mantelzorgster, in principe geen actueel belang meer.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de gemachtigde slechts toelaat om een verblijfsmachtiging toe te staan aan een vreemdeling *“die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat in de aanvraag niet werd aangevoerd dat ook verzoekster enig gezondheidsprobleem zou hebben. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van deze beslissing kan de gemachtigde immers louter vaststellen dat verzoekster naliel om enige medische problematiek die op haar persoonlijk betrekking heeft aan te voeren en dat de wetgever niet heeft toegelaten om een aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden die betrekking heeft op vreemdelingen die niet aanvoerden ziek te zijn in te willigen.

Het ontnemen van het belang kan evenwel niet indien daarbij hogere rechtsnormen zouden worden geschonden (RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Bovendien wijst verzoekster erop dat haar neef T.E., diens echtgenote T.S. en hun gezin zich in exact dezelfde positie zouden bevinden en toch een verlenging van hun verblijfsmachtiging hebben verkregen. Bijgevolg onderzoekt de Raad alsnog deze middelen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1 en 11 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de richtlijn 2004/38/EG), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster verschaft de volgende toelichting:

“Overwegende dat verzoekster haar verblijftoestand geregulariseerd zag bij beslissing van 23 juni 2014, op grond van het feit dat zij mantelzorg verleende aan haar moeder mevrouw T. R.;

Dat mevrouw T. R. overleed op datum van 16 december 2015;

Dat de verblijfstoestand jaarlijks verlengd werd zo onder meer in 2015 voor het overlijden alsook in 2016 na het overlijden van mevrouw T. R.;

Dat thans er een beslissing wordt genomen in vrij lapidaire bewoordingen stellende dat het verzoek tot verlenging van het tijdelijk verblijf dient te worden afgewezen als zijnde zonder voorwerp geworden;
Dat de motivering zich beperkt tot:

" [...]

Naar aanleiding van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, op basis van artikel 15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bij onze diensten ingediend per aangetekend schrijven van 19.05.2017, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

" [...]

Dat strikt juridisch deze motivering zich beperkt tot het punt dat het voorwerp van de regularisatie conform artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980, overleden is derhalve er van enige verlenging geen sprake meer moet zijn;

Dat hier de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat vorig jaar in 2016, er reeds een verlenging is doorgevoerd van de administratieve verblijfstoestand in weerwil van het feit dat op dat ogenblik reeds 7 maanden mevrouw T. R. overleden was, feit perfect gekend door de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat dit werd opgenomen in het verzoek uitgaande van vertoogster en haar neef in de verlengingsaanvraag die werd ingediend via de tussenkomst van de gemeente;
Dat het dit jaar niet anders was en er zelfs een stukkenlijst werd toegevoegd van niet minder dan 52 pagina's;

Dat de thans bestreden beslissing conform artikel 8 van het Europees Verdrag geen enkele rekening houdt met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 1 en 11 van de Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 die argumenteert aangaande de aldaar aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden dat verantwoorden dat vertoogster zijn aanvraag tot verblijfsrecht indient in België;

Dat het ontbreken van motivering aangaande de weigering van de toepassing van artikel 8 van het EVRM en de beëindiging van het verblijfsrecht van vertoogster, die bij haar familie in het Rijk verblijft, een schending inhoudt van dit artikel 8 van het EVRM;

Overwegende dat 8 van het EVRM stelt dat:

" Artikel 8.

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten. "24*

Dat wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert het in de eerste plaats haar taak is om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familiale en gezinsleven aan te tonen alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden;

Dat vertoogster vooreerst zelf opwerpt dat artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor de Staat oplegt om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van familieleden te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten;

Dat uit de opeenvolgende aktes en uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat vertoogster met haar moeder in het Rijk verbleef alsook samen met haar neef, de heer T. E., mantelzorg verleende;

Dat de heer T. E. samen verblijft met zijn partner en hun drie kinderen die hun verblijf volledig geregeld zagen in weerwil van het feit dat ook hun rechtsgrond op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 moet zijn en het voorwerp van de mantelzorg overleden is;

Dat de verwerende partij dan ook niet ernstig kan voorhouden dat de situatie van T. E. verschilt van deze van vertoogster;

Dat er zelfs geen motivering wordt gegeven aangaande de samenwoning van partij en in het Rijk en dit in weerwil van het feit dat er zelfs uitdrukkelijk een nieuw regularisatiedossier werd ingevoegd voor de heer T. E., de neef van vertoogster en broer van T. E. die zwaar fysisch en mentaal gehandicapt is en waarin uitdrukkelijk uiteen wordt gezet in welke omstandigheden het gezin samen blijft;

Dat dit aanleiding heeft gegeven tot het nemen van drie beslissingen namelijk deze in hoofde van T. E. zijn echtgenote en kinderen, T. E. zijn ouders en broers en zussen en tenslotte ook van vertoogster;

Dat zeer uitgebreid er werd gemotiveerd in welke mate het gezin hecht is en mekaar materiele en morele steun biedt zodat er wel degelijk sprake is van een toepassing van de bepaling van artikel 8 §1 EVRM;

Dat door het eerst maken van de tegenstrijdige beslissingen die vervolgens worden ingetrokken door de verwerende partij en dan maar worden opgelost met nieuwe beslissingen die geen hout snijden dermate ad rato zijn dat een normaal voorzichtig en redelijk burger, laat staan de rechter die de beslissingen moet toetsen aan de regelgeving zelfs niet in staat is om te begrijpen waarop deze motivering op terugslaat daar waar manifest de beslissing van vertoogster ander is gemotiveerd dan de beslissing waarbij T. E. en zijn gezin zijn administratieve verblijfstoestand wel in regel zag gesteld en zijn tijdelijk verblijf verlengd zag;

Dat vertoogster dan ook een verder verblijf in het Rijk niet mag worden ontzegd;

Dat de inmenging van de verwerende partij in het privé- en familieleven van vertoogster te verregaand is en de beslissing dan ook volstrekt arbitrair is en nergens steun vindt noch in feite noch in rechte in de wet zodat de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten bovendien werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheidsbeginsel en Redelijkheidsbeginsel alsook de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering zoals voorzien in het beginsel van behoorlijk bestuur waarover infra meer;

Overwegende dat het eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing tot weigering met bevel het grondgebied te verlaten dan ook moet worden vernietigd;

Het eerste middel is ernstig en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Dat meteen vaststaat dat de bestreden beslissing onwettig is en dient te worden vernietigd;"

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij geeft de volgende toelichting:

"Enig en eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting niet alleen is onderworpen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat:
" [-]

Reden:

• Betrokkene werd een voorlopig verblijf toegekend op basis van de medische elementen die werden ingeroepen voor Mevrouw T.R.. Op 16.12.2015 is Mevrouw T.R. echter overleden.
[...]"

Dat het correct is dat het tijdelijk verblijf in basis werd toegekend bij beslissing van 23 juni 2014²⁶ en dat mevrouw T. R. overleden was te Bornem op 16 december 2015 , maar dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat het tijdelijk verblijf werd verlengd ook in 2016 wat betreft vertoogster waarover geen betwisting kan bestaan;

Dat dan ook manifest in 2016 niet louter op basis van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 de beslissing werd verlengd in functie van iemand die mantelzorg behoefde en reeds overleden was van december 2015;

Dat op datum van 19 mei 2017 voor vertoogster net als voor haar neef een aanvraag tot verlenging werd ingediend²⁹ van de A-kaarten via tussenkomst van de gemeente Bornem;

Dat de neef van vertoogster, de heer T. E. zich bevond in precies dezelfde omstandigheden komende uit een basisregularisatie ex artikel 9ter maar verlengd ook na de dood van mevrouw T. R., zodat na het oplossen van tal van misverstanden deze met zijn echtgenote en gezin wel hun A-kaart verlengd zagen;

Dat de rechtsgrond van vertoogster met deze van T. E. identiek is;

Dat de rechtszekerheid vereist dat in dezelfde omstandigheid dezelfde personen geplaatst, het recht hebben op eenzelfde behandelwijze van hun dossier, waarover infra meer;

Dat de rechtsgrond identiek is van deze van de heer T. E. als van mevrouw T. S., verzoekende partij;

Thans voorhouden dat 2 jaar na het overlijden van mevrouw T. R. het één en het ander maar moet worden afgewezen omdat het zonder voorwerp zou zijn geworden niet klopt daar waar reeds vorig jaar in 2016 bij de aanvraag tot verlenging van de A-kaart niet alleen ontvankelijk werd verklaard maar bovenal gegrond en zeker en vast hebbende nog voldoende voorwerp;

Dat er en dit moge ook blijken uit de aanvraag tientallen pagina's werden gevoegd strekkende tot de motivering van de verlening;

Dat er voor T. E. er een nieuwe bevestigende beslissing van niet ontvankelijkheid werd genomen³¹ omdat de redenen van zijn medische toestand reeds werden beoordeeld in een eerdere fase van de procedure en dat de heer T. E. en zijn gezin gewoon een verblijfskaart model A verlengd zagen weze het twee maanden dat deze reeds verlopen was;

De ratio van de beslissing van 28 augustus 2017 is dan ook verkeerd en dient naar alle waarschijnlijkheid te worden gekaderd binnen de beslissingen genomen door de verwerende partij waarbij de zogenaamde regularisatieverzoeken ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zowel

van T. E. en zijn familie als vertoogster initieel werden behandeld samen met deze van T. E. maar dat uiteindelijk daar niets klopte en ingevolge rechtzetting alle beslissing werden ingetrokken waarna nieuwe beslissingen werden genomen;

Stellen derhalve dat binnen het kader van het principe van het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur met inbegrip van de gelijkberechtiging en de vertrouwensleer, de beginselen van zorgvuldigheid en het redelijkheidsbeginsel er ten minste in hoofde van vertoogster een terechte verwachting werd geschapen door de overheid dat ingevolge de eerste verlenging 7 maanden na de dood van de moeder van vertoogster waarover zij de mantelzorg verleende, zij ook nu bij haar gezin zou kunnen blijven bestaande uit haar neef en diens echtgenote samen met hun kinderen;

Dat desbetreffend geen enkele motivering wordt gegeven;

Dat vertoogster niet kan aannemen dat de eerdere verlenging zou berusten op een fout zodat inderdaad het beginsel van behoorlijk bestuur wordt geschonden minstens de vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van zorgvuldigheid;

Het één en het ander mag worden afgeleid uit de opeenvolgende beslissingen dewelke werden genomen tussen mei 2014 en 28 augustus 2017;

Dat in die zin het ontbreken van een motivering die een feitelijke grondslag heeft en die naar genoegen zowel in feite als in rechte gemotiveerd is dient te worden aangenomen dat er van enige motivering geen sprake is;

Dat in die zin de beslissing moet worden vernietigd;

Dat in navolging van deze beslissing vervolgens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen en een bijlage 13 wordt afgeleverd in de volgende bewoordingen:

[...]

Overwegende dat hier de motivering al te lapidair is;

Dat gewoon wordt verwezen naar een weigering verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter;

Dat dit wel een motivering in rechte inhoudt maar niet in feite en dat met onderhavige akte vertoogster eveneens de onderliggende beslissing vraagt te vernietigen;

Dat daar waar de bijlage 13 werd genomen in uitvoering van de beslissing houdende de vaststelling dat het verzoek tot verlenging machtiging voorlopig verblijf zonder voorwerp zou zijn geworden, dit de enige motivering is in feite en in rechte en dat daar waar deze beslissing dient te worden vernietigd ook het accessorium zijnde de bijlage 13 moet worden vernietigd;

Dat in afwachting van de vernietiging van de beslissing met het accessorium de bijlage 13 het past dat de uitvoering ervan wordt geschorst, waarover infra meer;"

Gelet op de onderlinge samenhang zullen beide middelen samen worden onderzocht.

Verzoekster stelt de motivering van de bestreden beslissing niet te kunnen begrijpen. Zij begrijpt niet waarom de gemachtigde weigert het verblijf te verlengen omdat haar moeder, in functie van wie zij haar verblijf heeft gekregen, eind 2015 is gestorven. Zij stelt dat haar verblijf in 2016 wel werd verlengd ondanks het feit dat haar moeder toen reeds was gestorven. Zij begrijpt bovendien niet waarom het verblijf van haar neef T.E. en diens gezin die zich volgens haar in dezelfde situatie bevinden, wel werd verlengd. Zij meent dat ook haar verblijfsmachtiging had moeten worden verlengd. Bovendien wijst zij erop dat de gemachtigde niet gemotiveerd heeft omtrent haar gezinsleven, terwijl hij wist dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar neef. Zij stelt ook in te staan voor de verzorging van haar andere mindervalide neef. Ten slotte meent zij dat het bevel, als *accessorium* van de beslissing tot weigering van verlenging van het verblijf mee vernietigd moet worden en op zich lapidair gemotiveerd is.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een "afdoende" wijze op te

nemen in de akte. Dit betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Verzoekster stelt dat er van *“enige motivering geen sprake is”*. De Raad stelt echter vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. De gemachtigde verwijst naar de rechtsgrond, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en wijst erop dat het verzoek tot verlenging van het verblijf zonder voorwerp is geworden nu de zieke persoon, namelijk de moeder van verzoekster ondertussen is overleden. Verzoekster betwist dit gegeven niet.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan” (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verzoekster meent dat de gemachtigde moest motiveren waarom hij in 2016 haar verblijf wel heeft verlengd maar in 2017 niet terwijl haar moeder reeds in december 2015 was gestorven. Zoals verweerder in de nota met opmerkingen terecht opmerkt blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters verblijf na de dood van haar moeder niet meer werd verlengd. Voor de dood van haar moeder, op 6 augustus 2015 werd verzoeksters verblijf immers met twee jaar verlengd, tot 1 juli 2017. Verzoeksters kritiek is bijgevolg niet gesteund op de juiste feiten. Haar bewering dat zij erop kon vertrouwen dat haar verblijf opnieuw zou worden verlengd blijkt nergens op gesteund. Bijgevolg diende de gemachtigde hieromtrent ook niet te motiveren. Hoe dan ook is het evident dat indien de persoon overlijdt in wiens hoofde men een verblijfsmachtiging had gekregen als familielid dat mantelzorg verstrekt, de verlenging in principe niet kan gehandhaafd worden en zonder voorwerp is geworden. De formele motiveringsplicht vereist niet dat evidente motieven worden weergegeven (RvS 21 juni 1977, nr. 18.323, De Ceuster; RvS 30 september 1997, nr. 68.487, D'haene). Verzoekster kan in geen geval gevolgd worden, waar zij meent dat er zeker en vast nog voldoende voorwerp zou zijn.

Verzoekster stelt vervolgens niet te begrijpen waarom het verblijf van haar neef T.E. en zijn gezin wel werd verlengd hoewel hij zijn verblijf onder dezelfde voorwaarden had verkregen als zijzelf. Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat duidelijke voorwaarden werden verbonden aan de verlenging van het verblijf van verzoekster en haar neef T.E. en diens echtgenote T.S. en hun kinderen. Zo stelt de verblijfsverlenging van 6 augustus 2015 *“Om een nieuwe verblijfsverlenging te verkrijgen dienen betrokkenen tussen de 45ste en 30ste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning een aanvraag te richten tot de Burgemeester van de verblijfsplaats en dienen betrokkene volgende bewijsstukken voor te leggen:*

Voorwaarden voor T.R.

[...]

Bijkomende voorwaarden:

- *De partner en/of de niet naar schoolgaande meerderjarige kinderen: een geldige arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling*
- *De nog schoolgaande kinderen en meerderjarigen: attest van regelmatig schoolgaan of bewijs van het volgen van de stage*
- *Een geldig internationaal erkend en door de nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort*
- *samenwoonstverslag van de hele familie[...]*”

Verweerder geeft in zijn nota aan dat anders dan haar neef, T.E. en diens echtgenote T.S. verzoekster geen bewijzen van tewerkstelling heeft ingediend zodat na de vaststelling dat verzoeksters moeder

overleden was er vanuit het oogpunt van de gemachtigde geen verdere grond was voor een eventuele uitzonderlijke verlenging van de verblijfsmachtiging. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Verzoekster kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat zij zich in exact dezelfde situatie bevindt als haar neef T.E. en diens gezin en de gemachtigde het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Zij toont ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* uitgebreider had moeten motiveren wederom omdat dit evidente motieven zijn. Het hele betoog van verzoekster waarbij ze een en ander wijt aan de vergissing van de gemachtigde die initieel had aangenomen dat een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 maart 2017 ook door verzoekster was ingediend, terwijl deze eigenlijk door een ander gezin van dezelfde familie T. was ingediend en na rechtzetting door de raadsman deze onontvankelijkheidsbeslissing werd ingetrokken, doet niets terzake.

De Raad kan niet aannemen dat de gemachtigde niet draagkrachtig zou gemotiveerd hebben, onzorgvuldig heeft gehandeld of in alle onredelijkheid zijn beslissing heeft genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond, nu uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich niet op de correcte feiten steunt.

Ten slotte meent verzoekster dat de gemachtigde onterecht geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat verzoekster op de eerste plaats een beschermingswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM moet aannemelijk maken. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) meent dat in het licht van artikel 8 van het EVRM de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, maar dat dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of andere familierelaties tussen volwassenen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). *Mutatis mutandis* moet dus ook voor een verhouding tussen een tante en een neef een duidelijke afhankelijkheid zijn aangetoond. *In casu* meent de Raad dat het feit dat verzoekster in hetzelfde huis woont als haar neef T.E. en diens gezin, geen dergelijke band van afhankelijkheid afdoende aantoon om aan te nemen dat het weigeren van het verlengen van haar verblijf een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de andere mindervalide neef T.E. die met zijn ouders en zussen een regularisatieaanvraag had ingediend op 15 maart 2017 leest de Raad nergens dat verzoekster alleen of voornamelijk zou instaan voor de verzorging van die neef of waaruit deze zorgen zouden bestaan. Bovendien en ten overvloede blijkt niet dat het gezin van de mindervalide neef over een verblijfsmachtiging zou beschikken.

De Raad kan verzoekster in geen geval volgen dat de inmenging in haar privéleven of familieleven volstrekt arbitrair zou zijn en geen steun zou vinden in de wet. Zoals *supra* reeds gesteld kan de gemachtigde enkel een machtiging om verblijf toekennen om medische redenen binnen de grenzen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nu verzoekster niet ontkent niet langer mantelzorg te kunnen geven aan haar overleden moeder, is het niet onredelijk dat de verlenging van het verblijf niet langer aangewezen is. De banden met de overige familieleden of de sociale banden met België zijn niet van die aard dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten afzien van de voor de hand liggende toepassing van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen gegronde middelen tegen de eerste bestreden beslissing heeft aangevoerd. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten als *accessorium* van de eerste bestreden beslissing mee vernietigd moet worden. Waar verzoekster ook aanvoert dat de motivering lapidair zou zijn omdat er enkel een motivering in rechte, maar niet in feite zou zijn, kan de Raad niet volgen. Er wordt niet enkel verwezen naar de rechtsartikelen 9ter en 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet maar tegelijk in feite naar het gegeven dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde

voorwaarden. De gemachtigde verwijst verder naar het feit dat de aanvraag van 19 mei 2017 tot verlenging van de machtiging tot verblijf, werd geweigerd op 28 augustus 2017.

Verzoekster voert tot slot nog de artikelen 1 en 11 van de Richtlijn 2004/38/EG aan. De Raad kan wat dit betreft slechts vaststellen dat deze Richtlijn van toepassing is op burgers van de Europese Unie en hun familieleden, *quod non in casu*. Verzoekster kan zich dan ook niet steunen op deze richtlijn. Het middelonderdeel is onontvankelijk.

De middelen kunnen niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES